
K PŘÍSPĚVKU MARTY OTTLOVÉ A MILANA POSPÍŠILA

Jarmila Gabrielová

Příspěvek kolegů Marty Ottlové a Milana Pospíšila obsahuje řadu závažných momentů a podnětů k uvažování pro každého badatele, zabývajícího se 19. stoletím.

Za zvlášť podnětný /i v metodologickém ohledu/ považují výklad o recepci Wagnera: formulování postojů na základě a/ sluchové zkušenosti a b/ znalosti teoretických spisů, resp. na základě konfrontace těchto dvou podstatně odlišných rovin. Kladu si v této souvislosti otázku, nakolik byla Praha v pojednávaném období - pokud jde o znalost Wagnerova díla - výjimečná /ve srovnání s jinými německými centry/ a nakolik byla stejná nebo spíše horší co do úrovně vkusu /českého/ měšťanského publika. /Podle dobových svědectví bylo německé, resp. utrakvistické koncertní a divadelní publikum v Praze 40.-50. let na značně vysoké úrovni, po roce 1860 se však situace značně proměňuje./

Příspěvek také ukázal, kolik dluhů máme ještě vůči domněle tak známému tématu, jakým je vztah Hostinský - Smetana, resp. vůči osobě a působení Otakara Hostinského samého.

Pokud jde o osobu Františka Pivody: na jeho argumentaci je pozoruhodně „moderní“ to, že rozeznal nutnost účasti racionální složky při vnímání Wagnerovy hudby /požadavek analytického sluchu/ - zatímco dobová intence Wagnera mířila spíše k opačnému pólu.